

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

26. SEPTEMBER 2015

Ingen Irish Coffee uden whiskey.

Af Ove Eriksen

Plakaten lovede "Irish Coffee Light" ... hva' nu: skal man til at have serveret Irish Coffee uden whiskey, eller hva'? Det vil da vist være lige som at kysse sin søster, hvis man ellers har én

Heldigvis passede teksten ikke, der var "Whiskey In The Jar" og adskillige referencer til andre spirituøse drikkevarer i sæsonens første musikarrangement i Munkebo Kulturhus.

Bandet "Irish Coffee", som var på scenen, var et særdeles behageligt bekendtskab og fremstod som et meget kompetent og sammenspillet orkester. Instrumenteringen var traditionelt irsk: guitar, violin, harmonika og tinwhistle.

Udgangspunktet for repertoireet var selvsagt irsk musik, men der var i høj grad også tid og plads til enkelte afstikkere til Skotland og sågar på tværs af verdenshavene til USA og Australien.

Det er nu ellers ikke, fordi Irland ikke kan selv. Den irske sangskat er nærmest udtømmelig, spændende over de traditionelle folkesange fra den gang, Irland var befolket af landevejsrøvere og andet godtfolk, over opstandene mod England, udvandringen og den ulykkelige borgerkrig i 1960erne og 70erne.

Til den første kategori hører sange som "The Black Velvet Band", "The Wild Rover" og den før nævnte "Whiskey In The Jar". Det var også herfra vi hørte vrølesangene: "Spanish Lady" med det fantastiske omkvæd: "*Whack for the tooraloo*"

raladdy, whack for the tooralooralay”, og sangen ”We Had Some Chickens”, der på dansk blev til ”Hønsfarmen” med Bent Werther og Gustav Winckler.

Som ø-nation har Irland også en lang række sange, der refererer til livet på søen, enten på fragtskibe eller som fiskere. Det gælder den traditionelle ”The Irish Rover”, der handler om et skibsforlis, hvor kun tekstens forfatter overlever, ”Paddy Lie Back” om livet på et sejlskib, fiskernes liv langs ”The Shores Of Newfoundland” af Sean Keane, og Will R. Millers ”Fiddler’s Green” om det Himmerige, gamle fiskere kan komme i (hvis de ikke kommer i Helvede i stedet). På Fiddler’s Green vokser der romflasker på træerne (kunne man måske få GPS-koordinaterne ...).

Rio Ordell

I slutningen af 1800-tallet blev Irland ramt af en forfærdelig hungersnød, da kartoffelhøsten slog fejl. Kartofler var Irlands væsentligste landbrugsafgrøde, og mange mennesker døde simpelthen af sult. De heldigste emigrerede – de fleste til USA, så af en befolkning på 8 mio. mennesker var i starten af det 20. århundrede kun ca. 3,5 mio. tilbage.

En sang om længslen efter det gamle land fik vi med ”Paddy’s Green Shamrock Shore” skrevet af Paul Brady i 1978.

Vi blev også præsenteret for et par sange af den meget dygtige irske sangskriver

Pete St. John, nemlig ”The Fields Of Athenny” (skrevet sammen med Paddy Reilly) og sangen om den et-benede tigger i Dublin ”Johnny McGory”.

Fra den anden side Atlanten kom ”Pianoman” af Billy Joel. Imponerende at kunne levere en godkendt udgave af den klassiker, når gruppen ikke rådede over et piano! Harmonika og violin var en fuldgod erstatning.

Desuden Don Henley og Glenn Freys smukke ”Tequila Sunrise” fra Eagles’ repertoire og ”Innocent When You Dream” af Tom Waits.

Den australske klassiker ”Waltzin’ Matilda” var også på tavlen, og her fik vi samtidig hele historien om, hvad sangen egentlig handler om. Det rykkede vistnok lidt ved forestillingen hos nogen.

Irland gjorde som nævnt flere gange oprør mod den engelske krone, da irerne betragtede englænderne som besættelsesmagt. Første gang det for alvor kom til blodsudgydelser i nyere tid, var i Påsken 1916, hvor en lille gruppe modige mænd udråbte republikken Eire. Det kostede dem senere livet ved en militærdomstol. En sang fra den tid er ”The Foggy Dew” af præsten Charles O’Neill.

Den ulykkelige borgerkrig i Nordirland har også skabt nogle fantastiske sange, bl.a. ”The Misty Foggy Dew” skrevet i 1978 af den irske gruppe The Wolfe Tones. Men den mest bevægende er sangen ”The Town I Loved So Well” om byen Derry, der blev hårdest medtaget under kampe-

Hans Haages

ne i Ulster. Sangen er skrevet af Phil Coulter, der – udover denne smukke ballade – bl.a. også har stået fadder til den engelske Melodi Grand Prix-vinder ”Puppet On A String” i 1967.

Skotland fik også et par ord med på vejen med sangen ”Caledonia” af Dougie McLean og den traditionelle ”The Water Is Wide”, der stammer fra 1600-tallet.

Valther Rasmussen og Astrid Nielsen

Fik jeg så det hele med? Nå, nej – der var desuden nogle hyggelige sange som ”I’ll Tell Me Ma”, ”The Irish Soldier Laddie” af Pat McGregor, ”Hot Asphalt” af Ewan MacColl. Og så må vi ikke glemme dagens eneste instrumentalnummer ”The Irish Washer Women”, som i den grad fik stemningen til at stige.

Det er klart, at ekstranumre skal der til: ”Slieve Avalon”, og så kunne bandet modtage deres velfortjente hyldest efter 2½ times hårdt arbejde.

Besætningen, der underholdt os denne lørdag var: Rio Ordell (guitar, mundharpe og sang), Hans Haages (guitar, tinwhistle og sang), Valther Rasmussen (harmonika) og – ikke mindst – en violinvirtuos i Astrid Nielsen, der tryllebandt det lydhøre publikum med sit sublime spil.

En flot start på den nye musiksæson i Munkebo Kulturhus – vi glæder os allerede til næste gang – 14. november – hvor Mads Toghøj kommer på besøg.